

[Ole Vig Jensen]

regerings situation. Venstres ordfører talte om de store sten på vejen, som var en hindring for at komme videre i det politiske arbejde. SV-regeringen var dannet med det formål at flytte de store sten, og denne opgave kunne bedst løses ved at løfte i fællesskab.

Denne maleriske beskrivelse var ingen dårlig karakteristik af situationen ved denne folketingsssamlings begyndelse. Jeg vil gerne fastholde billedet og spørge venstres ordfører, hvordan det går med de store sten på vejen. De ligger der endnu. De er overhovedet ikke flyttet en tomme, men ligger snarere mere hårdt og fast, end da man begyndte på rydningsarbejdet. Hvordan kan det egentlig gå til, at den fælles indsats i de to partier har medført, at stenene ikke blot ligger dér endnu, men at de også er blevet sværere at flytte? Det er vel ikke, fordi de to partier har manglet råd og vejledning, eller fordi man har været uimodtagelig for gode råd? Og det kan vel slet ikke tænkes, at de to partier har stået på hver sin side af stenene og skubbet, eller at de i deres forsøg på at få dem flyttet har fået fingrene i klemme og derfor mistet modet til at prøve igen?

Men uanset årsagerne ligger stenene der endnu. Danmarks økonomiske situation er i dag værre, end da regeringen tiltrådte. Betalingsbalanceunderskuddet over for udlandet her i 1979 ser ud til at blive det største, vi nogen sinde har præsteret, skønt der i både 1977 og 1978 skete en nedbringelse af betalingsbalanceunderskuddet. Også underskuddet på statsbudgettet er fortsat rekordhøjt, og udsigterne for beskæftigelsessituationen er endnu mere dystre end nogen sinde.

Det er vist ikke forkert at sige, at udviklingen i den økonomiske politik er gået i direkte modsat retning af de mål, regeringen havde sat sig. Det er sin skæbnens ironi, at SV-regeringen ved sin tiltrædelse så stærkt understregede, at den først og fremmest var en økonomiregering, hvis fornemste og største opgave var at få styr på dansk økonomi.

I det radikale venstre ønsker vi ikke ensidigt at lægge hele skylden på regeringen og dens to partier for, at det danske samfund i dag befinder sig i en dybt alvorlig økonomisk situation. Det vil være uretfærdigt ikke at medgive, at olieprisforhøjelserne i de senere måneder er blevet en ekstra økonomisk belastning, og vi erkender også, at netop gennemførelsen af reformer i den økonomiske

politik hører til de sværeste opgaver i det politiske arbejde. Det fritager imidlertid ikke regeringen for dens hovedansvar for den førte økonomiske politik og gør det endnu mindre, fordi socialdemokratiet og venstre begrundede regeringssamarbejdet netop med et fælles ønske om at bringe orden i dansk økonomi, og også fordi regeringen råder over sit eget flertal og på intet tidspunkt er blevet forhindret i at træffe de nødvendige beslutninger, som kunne sikre opfyldelsen af regeringens økonomiske målsætning.

Der hviler således et tungt ansvar på de to regeringspartier, og udsigten til, at den historiske regeringsdannelse også skulle blive indledningen til et systemskifte i dansk økonomisk politik, er svindende.

I det radikale venstre beklager vi denne udvikling. Vi så i dannelsen af en regering hen over midten i dansk politik en mulighed for at tilvejebringe den politiske stabilitet, som kunne sikre gennemførelsen af den nødvendige økonomiske politik. Den politiske stabilitet har vi fået, men regeringen har gjort meget lidt for at udnytte denne nye politiske situation.

Regeringen kan regne med det radikale venstres støtte til at gennemføre de foranstaltninger og den politik, som skal til for at vende udviklingen i dansk økonomi. Men det er i den ellefte time, hvis ikke regeringen skal have hæftet betegnelsen »de forspildte muligheds regering« på sig, for sandheden er jo, at SV-regeringen har haft bedre arbejdsbetingelser end nogen anden regering inden for de sidste 7-8 år. Ikke blot er den som sagt i stand til at mobilisere sit eget flertal, men regeringen har også mødt samarbejdsvillige partier, når den selv var indstillet på at samarbejde.

Det radikale venstre erindrer i øvrigt med tilfredshed to ikke uvæsentlige lovgivningsområder, nemlig bolig- og arbejdsmarkedsområdet, hvor vi deltog mere indgående i drøftelserne, og hvor det lykkedes i fællesskab at gennemføre en fornuftig og nødvendig forbedring af lovgivningen på disse to områder.

Vi er også ganske tilfredse med den modtagelse, flere radikale initiativer har fået her i salen i den forløbne samling. Jeg skal blot nævne forslaget om barselhvile for selvstændige kvinder og for medhjælpende hustruer. Jeg skal også nævne den modtagelse, den